

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΜΝΗΜΟΣΥΝΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΑΚΑΡΙΟΝ ΓΕΡΟΝΤΑ Π. ΕΥΣΕΒΙΟΝ ΒΙΤΤΗΝ
(5.11.2022)

Σεβασμιώτατε,
ἅγιοι Πατέρες καί ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

Ἐφθασε καί πάλι ἡ ἡμέρα κατά τήν ὁποία τελοῦμε τήν ἀνάμνησι τοῦ μακαρίου τῆ λήξει γενομένου αἰοιδίου Πατρός ἡμῶν Εὐσεβίου, τοῦ ἀγλαόκαρπου βλαστοῦ τῆς ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ζωντανεύουν καί πάλι σήμερα στήν μνήμη μας οἱ ὑπέρ φύσιν ἀγῶνες του: Ἡ πλήρης θείου ἔρωτος ἀέναος κίνησίς του πρὸς τόν Θεόν, ψυχῆ τε καί σώματι, ἀπό τήν πιό τρυφερή του ἡλικία μέχρι τά βαθειά του γεράματα, ἡ ἀπέραντη ἀγάπη του γιά τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τήν Ἐκκλησία, καί ἡ ἀπόλυτη προσήλωσίς του πρὸς τήν ἁγία Παράδοσί της, ἡ ἀπαρέγκλιτη συμμόρφωσις τῆς ζωῆς του πρὸς τούς λόγους τοῦ Κυρίου καί τῶν Ἁγίων Του, Προφητῶν, Ἀποστόλων, Μαρτύρων, Ὁμολογητῶν καί Ὁσίων, ἡ ἀδιάλειπτη λατρευτική του παράστασις ἐνώπιον τοῦ Κυρίου νύκτα καί ἡμέρα, ἡ σταθερή δοξολογική του στάσις ἐνώπιον Αὐτοῦ γιά ὅ,τιδήποτε Ἐκεῖνος τοῦ ἐπεφύλασσε, λυπηρό ἢ εὐχάριστο, ἡ ὑπέρ φύσιν ἐγκράτειά του καί οἱ ἀμέτρητοι ἄσκητικοί του ἀγῶνες, μέ τήν ἀπόλυτη πτωχεία, τίς ἀτελείωτες νηστεῖες, ἀγρυπνίες καί ὀρθοστασίες, ἡ καθολική καί ἀδιάκοπη ὑπέρβασις τοῦ ἑαυτοῦ του χάριν τοῦ πλησίον, ἀδιακρίτως χρώματος, φύλου, ἡλικίας καί κοινωνικῆς καταστάσεως, καί ἡ θυσιαστική του προσφορά πρὸς αὐτόν, ὁ ἀπόλυτος σεβασμός καί ἡ λεπτότητα μέ τά ὁποῖα προσήγγιζε τήν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, τόν ἄνθρωπο, ἡ διακριτική του καί μέ ἐμφανέστατο τόν φωτισμό ἀπό τόν Ἅγιο Θεό ποιμαντική του, μέ τήν ὁποία κατηύθυνε πλήθη πιστῶν εἰς ὁδόν σωτηρίας, μέσω τῶν ἁγιοπνευματικῶν καί ἁγιοπατερικῶν ἐπιστολῶν του, συγγραμμάτων του, κηρυγμάτων του καί κατ' ἰδίαν συνομιλιῶν του στό Ἐξομολογητήριον. Ἀκόμη ἡ διάθεσίς του νά προβάλλεται μόνον ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός καί ὄχι ὁ ἑαυτός του τόν ἔκανε νά κρύπτεται ἐπιμελῶς

ἀπό τούς ὀφθαλμούς τοῦ κόσμου. Ἡ βαθεῖα του ταπεινώσεως ἦταν τό ἄ-
ρωμα πού συνώδευε ὅλα τὰ κατά Θεόν ἔργα του.

Ἀπό ὅλα ὅσα προανέφερα θά ἤθελα νά τονίσω στήν ἀγάπη σας δύο ἀπό τὰ προαναφερθέντα γνωρίσματα τῆς ἀγίας προσωπικότητός του, τά ὁποῖα ἴσως δέν ἔχουν τονισθῆ δεόντως μέχρι τώρα: α) τήν βαθεῖα ἐκκλησιαστικότητά του καί β) τήν ἀδιάλειπτη λατρευτική του στάσι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ἡ χωρίς διακοπή θερμή ἐρωτική του φορά πρὸς τόν Θεόν εἶχε σάν ἀποτέλεσμα τήν ἀκαταπόνητη θυσιαστική διακονία του πρὸς τόν πλησίον. Ὁ π. Εὐσέβιος ἐβίωνε συνεχῶς τήν διπλῆ ἐντολή τοῦ Χριστοῦ: *«Ἀγαπήσεις Κύριον τόν Θεόν σου ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου καί ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου καί ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου»* καί: *«τόν πλησίον σου ὡς σεαυτόν»*¹, ἔχοντας συγχρόνως πάντοτε στόν νοῦ του τόν λόγο Του: *«ὅταν ποιήσητε πάντα τὰ διαταχθέντα ὑμῖν, λέγετε ὅτι δοῦλοι ἀχρεῖοί ἐσμεν, ὅτι ὁ ὠφειλόμεν ποιῆσαι πεποιήκαμεν»*².

α. Ἐκκλησιαστικότης.

Παραθέτω λίγους ἀπό τούς θεοπνεύστους λόγους του ἀπό τό βιβλίο του «Ἡ Ἐκκλησία μου κι ἐγώ», ὅπου φαίνεται πῶς ὁ π. Εὐσέβιος ἐβίωνε τό μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καί ὅτι γι' αὐτόν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ μόνη καί μοναδική Ἐκκλησία τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ:

*«Ποιό ἦταν τό μυστικό σχέδιο τοῦ Θεοῦ; Τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ ἦταν μιά μόνο λέξη: ἡ Ἐκκλησία του»*³.

*«Ἀκριβῶς μετά τήν Ἀνάστασή του ὁ Κύριος καί πρὶν ἀπό τήν Ἀνάληψή του μιλοῦσε μέ τούς Ἀποστόλους του “τά περί τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ”, πού δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τήν Ἐκκλησία του»*⁴.

¹ Ματθ. κβ' 37, 39.

² Λουκ. ιζ' 10.

³ Ἱερομον. Εὐσεβίου Βίττη, *Ἡ Ἐκκλησία μου κι ἐγώ*, ἐκδ. «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 1996, σελ. 24.

⁴ *Ἐνθ' ἄνωτ.*, σελ. 342.

«Μέσα στήν Ἐκκλησία ὑπάρχει πραγματική καί οὐσιαστική παρουσία τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ... ὑπάρχει ἡ μυστική παρουσία τοῦ ἀγγελικοῦ κόσμου... Μέσα στήν Ἐκκλησία, στά ἀθέατα σπλάχνα της, κρύβεται ἡ ἐσωτερική ζωή τῶν μελῶν της, πού εἶναι ἐντελῶς ἀθέατη καί ἀφανής στά μάτια τῶν ἀνθρώπων... ὑπάρχουν τά ἁγιασμένα μέλη της πού “τετελειωμένα” πιά... ἀποτελοῦν τήν “ἐπουράνιον Ἱερουσαλήμ, τήν πανήγυριν καί τήν Ἐκκλησίαν τῶν πρωτοτόκων τῶν ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων”»⁵.

«Πηγές (τῆς Ἐκκλησίας) δέν εἶναι ἄλλοι ἀπό τόν ἴδιο τόν Κύριο, τούς ἁγίους Ἀποστόλους καί τούς ἁγίους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας πού τούς διαδέχθηκαν... Ὅσα λένε οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι καί οἱ ἅγιοι Πατέρες, τά εἶχαν πρῶτα στά βάθη τῆς καρδιάς τους ἀπό τό ἴδιο τό Ἅγιο Πνεῦμα, τό ὁποῖο ἀποτελεῖ τήν ψυχή τῆς Ἐκκλησίας καί εἶναι πάντα παρόν μέσα σ’ αὐτήν»⁶.

«Ὁ Χριστός ἀποτελεῖ τήν ἐνωτική καί ἐνοποιό δύναμη, τήν ζωτική ἀρχή, τό κέντρο, τήν αἰτία, τόν σκοπό, τήν ἀρχή καί τό τέλος, τό Α καί τό Ω, τόν λόγο ὑπάρξεως καί ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Χωρίς Χριστό δέν ὑπάρχει Ἐκκλησία»⁷.

«Ἐγώ ὀφείλω νά βλέπω ἢ νά διαχειρίζωμαι τόν περί Χριστοῦ λόγο ὅπως τόν ἐκφράζει ἡ Ἐκκλησία μου διά μέσου τῶν ἁγίων Πατέρων εἴτε συνοδικῶς ἐκφράζονται αὐτοί εἴτε ἀναγνωρίζονται ἀπό τή συνείδηση ὅλης τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἅγιοι καί πνευματοφόροι διδάσκαλοι της... Μόνο μέ τή χειραγωγή τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί πάντοτε μέσα στόν περίβολο τῆς Ἐκκλησίας μπορεῖ νά προχωρήσει τό πνεῦμα μου στή θεώρηση καί μυστική ἐνατένιση τοῦ Ἰησοῦ ὡς Χριστοῦ καί ὡς Κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας, ἄρα καί δικῆς μου Κεφαλῆς»⁸.

«Τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ἐκκλησία, δέν εἶναι μιά ἄμορφη μάζα ἀνθρώπων, ἀλλά ἓνα ἁρμονικό σύνολο μελῶν-προσώπων... Γίνεται (ὁ

⁵ Ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 37-39.

⁶ Ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 63-64.

⁷ Ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 75-76.

⁸ Ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 221.

άνθρωπος) πιά πολύ ό έαυτός του, μεταμορφώνεται διαρκώς και περισσό-
σότερο σέ πρόσωπο, γίνεται “Χριστός”, δηλαδή ό,τι πιά ώραίο μπορεί νά
γίνη ό άνθρωπος ως άνθρωπος. Καί άκριβώς προχωρώντας προς τόν
Χριστό άντιλαμβάνεται, ότι και κάποιος “άλλος” πορεύεται προς τόν
Χριστόν. Καί... αυτός ό “άλλος” δέν τοῦ εἶναι πιά ξένος. Εἶναι κομμάτι τοῦ
έαυτοῦ του, γιατί ό έαυτός του εἶναι “Χριστός”, εἶναι μέλος τοῦ ἴδιου
Σώματος, ὅπως τό χέρι και τό πόδι εἶναι μέλη τοῦ ἴδιου σώματος»⁹.

«Τό “μένειν έν τῷ Ἰησοῦ” σημαίνει τελικά “άγαπᾶν τόν Ἰησοῦν” και
έν τῷ Ἰησοῦ Χριστῷ ὅλους τούς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ»¹⁰.

β. Ἀδιάλειπτος λατρευτική στάσις ένώπιον τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ζωή τοῦ π. Εὔσεβίου ἦταν πάντοτε άφιερωμένη στήν λατρεία και
δοξολογία τοῦ Θεοῦ. Καί ὅταν έργαζόταν χειρονακτικά, και ὅταν
συνέγραφε, και ὅταν έξομολογοῦσε, και ὅταν μέ τελεία αύταπάρνησι
διακονοῦσε τόν πλησίον του, και ὅταν νήστευε και άγρυπνοῦσε, πάντοτε
εὔρισκετο σέ στάσι λατρευτική ένώπιον τοῦ Θεοῦ. Ὅ,τι έκανε τό έκανε
παρακινούμενος από τόν θερμό του πόθο προς Αὐτόν. Στό βιβλίο του
«Ἀγαλλίαμα τῆς καρδίας», περιγράφοντας τόν θεῖο έρωτα τοῦ Προφη-
τάνακτος Δαβίδ άφήνει νά φανῆ και ἡ δική του ψυχή και τό πῶς και ό
ἴδιος ἴστατο ένώπιον τοῦ Θεοῦ.

«Δέν ζητάει (ό Ψαλμωδός) τίποτα άλλο μέ ὅσα λέει, παρά τελικά
ένα πράγμα, τόν ἴδιο τόν Κύριο. “Τό πρόσωπόν σου επίφανον επί τόν
δοῦλόν σου”¹¹. “Κάνε μου τή χάρη, Κύριε, και φανερώσου και σ’ έμένα”,
ὅσο μπορεί ν’ άντέξη σ’ αυτό ἡ άδυναμία μου. Ἐάν ό Κύριος εὔδοκήση νά
καταστήση σ’ αυτόν φανερή τήν παρουσία του, τότε τί άλλο θέλει; Ποιά
εὔτυχία εἶναι πιά μεγάλη γι’ αυτόν; Αυτό δέ λέει μέ ιδιαίτερη έμφαση ό
ιερός Ψαλμωδός σέ κάποιον άλλον ψαλμό; “Τί γάρ μοι ὑπάρχει έν τῷ
οὐρανῷ, και παρά σέ τί ἠθέλησα επί τῆς γῆς; Ἐξέλιπεν ἡ καρδία μου και
ἡ σάρξ μου, ό Θεός τῆς καρδίας μου και ἡ μερίς μου ό Θεός εις τόν αἰῶ-

⁹ Ἐνθ’ άνωτ., σελ. 133.

¹⁰ Ἐνθ’ άνωτ., σελ. 113.

¹¹ Ψαλμ. ριη’ 135.

να... ἐμοί δέ τό προσκολλᾶσθαι τῷ Θεῷ ἀγαθόν ἐστι, τίθεσθαι ἐν τῷ Κυ-
ρίῳ τήν ἐλπίδα μου”¹². “Τί ἄλλο ὑπάρχει ἐκτός ἀπό σένα, Κύριε, στόν
οὐρανό πού νά μέ καταγοητεύη; Οἱ οὐρανοί ἄδειοι εἶναι χωρίς ἐσένα,
Κύριε. Μαζί σου εἶναι γεμάτοι. Μαζί σου ὅπωςδήποτε ὁ οὐρανός εἶναι
οὐρανός. Καί τί ἄλλο θά μπορούῃσε νά μαγέψη στή γῆ τήν καρδιά μου,
ὅταν ἔχω ἐσένα κάτοχό της; Ἐγώ ἔτσι ἢ ἄλλοιῶς μαραίνομαι καί ὀδηγιέ-
μαι στό θάνατο. Ὅμως δέν παύει ὁ Κύριός μου νά εἶναι ὁ ἀσίγαστος πό-
θος τῆς καρδιάς μου. Εἶναι “ἡ μερίς μου”, τό πᾶν γιά μένα, ἀφοῦ τίποτε
ἄλλο δέν ἔχω στόν κόσμο ἐτοῦτον. Γιά μένα ἕνα πράγμα εἶναι τό πιό με-
γάλο ἀγαθό, ἕνα πράγμα “πληροῖ” καί γεμίζει τήν ὑπαρξή μου, νά προσ-
κολλῶμαι ὅλο καί πιό πολύ, ὅλο καί πιό στέρεα καί ἀδιαχώριστα στόν
Κύριό μου, νά στηρίζω σ’ αὐτόν καί μόνο τήν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου
ἀπό τή φθορά καί τό θάνατο”.

Δέν εἶναι λόγια Θεοῦ καί παράφορου καί πυρφόρου ἔρωτος γιά τό
ὑπέρκαλλο πρόσωπο τοῦ Κυρίου τά λόγια αὐτά; Καί πῶς, λοιπόν, ὅταν
ὑπάρχη αὐτή ἡ ἔντονη ἀγάπη γιά τόν ἴδιο τόν Κύριο, νά μήν ὑποδέχεται
ὁ ἱερός Ψαλμωδός μέ ἀνάλογη προθυμία καί λαχτάρα καί τόν ἐλάχιστο
λόγο πού θά τοῦ ἀπευθύνῃ ὁ Κύριός του, ὁ Κύριος “τῆς καρδιάς” του; Καί
πῶς νά μήν εἶναι γι’ αὐτόν χαρά ἀπέραντη, τερπωλή ἄρρητη, εὐφροσύνη
ἄμετρη, ἡ ἐπικοινωνία του μέ τέτοιον Ἀγαπημένο;

Ἀκριβῶς γιατί ἔτσι ἀγαπάει τόν Κύριο ὁ ἱερός Ψαλμωδός, θά τοῦ
κράζη “ἐν ὅλη καρδίᾳ” του¹³, ὅταν προσεύχεται· θά σηκώνεται “μεσονύ-
κτιον τοῦ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ ἐπί τά κρίματα τῆς δικαιοσύνης αὐ-
τοῦ”¹⁴. θά “προφθάνουσιν οἱ ὀφθαλμοί αὐτοῦ πρὸς ὄρθρον τοῦ μελετᾶν
τά λόγια” του¹⁵. Καί αὐτό ὄχι μία καί δύο καί τρεῖς φορές. “Ἐπτάκις τῆς
ἡμέρας” θά “αἰνῆ τόν Κύριον ἐπί τά κρίματα τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ”¹⁶

¹² Ψαλμ. οβ’ 25-28.

¹³ Ψαλμ. ριη’ 10.

¹⁴ Ψαλμ. ριη’ 62.

¹⁵ Ψαλμ. ριη’ 148.

¹⁶ Ψαλμ. ριη’ 164.

καί τὰ “χείλη” του “ἔξερεύζονται ὕμνον” ἀσίγαστον γιά τήν ἀπερίγραπτη ὁμορφιά τοῦ προσώπου του¹⁷»¹⁸.

“Ἔτσι ζοῦσε καί ὁ π. Εὐσέβιος, καθώς πληροφορούμαστε ἀπό αὐτόπτες μάρτυρες. Ἐκανε, δηλαδή, ἀκολουθίες πολύωρες νυκτερινές, τίς ὁποῖες ξεκινούσε ἀπό τίς δυόμιση-τρεῖς τὰ μεσάνυχτα. Τίς ἔκανε διαβαστές, γιατί δέν τόν βοηθοῦσε ἡ φωνή του ἀλλά καί γιά νά ἀκούγονται καθαρά τὰ νοήματα. Ἦθελε ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ νά γίνεται μέ κάθε ἱεροπρέπεια, μέ θεῖο πόθο, μέ πολλή προσοχή καί εὐλάβεια. Ὄταν σέ κάποια ἀκολουθία ζήτησε ἀπό ἕνα πνευματικοπαῖδι του νά διαβάσῃ τήν Δοξολογία καί ἐκεῖνο τήν ἀπήγγειλε βιαστικά, ὁ π. Εὐσέβιος, χωρίς νά τοῦ πῆ τίποτε, ἐπανέλαβε τήν Δοξολογία. Στήν Θ. Λειτουργία ποτέ δέν καθόταν, οὔτε στίς ἀκολουθίες, ἄν καί εἶχε σοβαρό πρόβλημα μέ τήν μέση του. Ἐλεγε ὅλες τίς εὐχές τῆς Θ. Λειτουργίας ἐκφώνως καί μέ τέτοιο τρόπο, πού ὅσοι παρακολουθοῦσαν ἔνοιωθαν ὅτι αὐτές δέν ἔβγαιναν ἀπό στόμα ἀνθρώπινο. Τίς ζοῦσε. Πρόφερε μία-μία τίς λέξεις, μέ νόημα. Πρόσθετε καί μερικές εὐχές δικές του ἐκτός Τυπικοῦ. Ἐκτός αὐτοῦ ἀφιέρωνε καί στήν κατά μόνας προσευχή πολλές ὥρες. Εἶναι γνωστό ὅτι κατά τούς θερινούς μήνες συχνά ἀπομακρυνόταν ἀπό τό ἀσκητήριό του στό Κρυονέρι τῆς Φαιᾶς Πέτρας καί ἐκρύπτετο σέ τόπο ἄγνωστο γιά τούς πολλούς, ὅπου παρέμενε γιά μεγάλα χρονικά διαστήματα, ἀσχολούμενος μέ τήν προσευχή καί τήν θεωρία τοῦ Θεοῦ.

γ. Ὑπέρ φύσιν ζωή.

Ἐχοντας αὐτή τήν τόσο μεγάλη ἐγγύτητα μέ τόν Θεό, ἐπόμενο ἦταν νά πληροφοῦται ἀπό θεῖες δυνάμεις καί νά ζῆ μία ὑπέρ φύσιν ζωή, νά πληροφορηῖται μυστικῶς ἐν τῇ καρδίᾳ του γιά πράγματα μή βλεπόμενα καί νά τελῆ ἔργα θαυμαστά. Πρῶτα ἀπό ὅλα ἀναλωνόταν κυριολεκτικά στήν διακονία τοῦ πλησίον, ἀρπάζοντας πολλές ψυχές ἐκ τοῦ αἰωνίου θανάτου, ἀλλά καί ἱκανοποιώντας οὐσιαστικά τίς ὑλικές τους ἀνάγκες.

¹⁷ Ψαλμ. ρη' 171.

¹⁸ Ἀρχιμ. Εὐσεβίου Βίττη, *Ἀγαλλίαμα τῆς καρδίας*, ἔκδ. Ἰ. Μονῆς Ὁσ. Γρηγορίου, Ἄγ. Ὄρος 2022, σελ. 274-276.

Ήταν παρών απρόοπτα κοντά σέ αὐτούς πού τό εἶχαν ἀπόλυτη ἀνάγκη. Προεγνώριζε ὅσους πήγαιναν πρὸς ἐπίσκεψίν του καθὼς καί τά κρύφια τῶν καρδιῶν τους πρὶν ἐξομολογηθοῦν. Δέν ἔτρωγε ποτέ μαγειρεμένο φαγητό καί δέν κοιμόταν ποτέ σέ κρεβάτι. Ἐβάδιζε χωρὶς φόβο μέσα στά δάση, ὅπου ὑπῆρχαν ἄγρια ζῶα, καί ἀντιμετώπιζε τό δριμύ ψύχος ἢ τόν καύσωνα χωρὶς οὔτε τά στοιχειώδη μέσα.

Ἀναφέρουμε ἓνα ἀπὸ τά πολλά θαυμαστά γεγονότα τῆς ζωῆς του σάν παράδειγμα: Εἶχε πάθει ἔμφραγμα μέσα στό δάσος, κοντά στό κελλί του στό Κρυονέρι τῆς Φαιᾶς Πέτρας, ἐκεῖ ὅπου σήμερα ἔχει κτισθῆ ἓνα ἐκκλησάκι πρὸς τιμὴν τῆς «Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος». Μετά ἀπὸ δύο-τρεῖς μέρες, κατὰ τίς ὁποῖες ἔμεινε μόνος του σέ αὐτὴν τὴν κατάσταση, κάποιος περαστικός τὸν βρῆκε πεσμένο στό ἔδαφος καί ἐνημέρωσε τοὺς γνωστούς του. Ἔλεγε ἀργότερα: «Ήταν μία πολὺ δύσκολη ἐμπειρία τῆς ζωῆς μου. Εἶχα πέσει κάτω καί προσπαθοῦσα ἔρποντας νά φθάσω μέχρι τὸν Ναό, ὥστε, ἂν πεθάνω, νά πεθάνω μέσα στὸν Ναό. Μὴ ἀνησυχῆτε ὅμως. Αὐτὴ εἶναι μία μικρὴ δοκιμασία. Δέν εἶναι τίποτα, οὔτε αὐτὴ θά εἶναι ἡ αἰτία τῆς φυγῆς μου ἀπὸ τὸν κόσμο. Θά περάσουν πολλὰ χρόνια καί θά ἔλθουν ἄλλες δοκιμασίες», ὅπως καί πράγματι ἔγινε.

* * *

Σήμερα, πού ἐπιτελοῦμε τό ἱερό μνημόσυνο, τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ ἀνδρός, δοξάζουμε τὸν Πανάγιο Τριαδικό Θεό, πού δέν στέρησε οὔτε τὴν δική μας γενιά ἀπὸ ἐκλεκτοὺς δούλους Του, ὅπως ὁ μακάριος π. Εὐσέβιος. Μὲ τίς ἅγιες εὐχές τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιερέως καί Ποιμενάρχου τῆς ἀγιωτάτης αὐτῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρῶν κ. Θεολόγου τὸν παρακαλοῦμε νά δώση καί σέ μᾶς κάτι ἀπὸ τὴν θερμὴ πίστι του, τὸν θεῖο ζῆλο του, τὴν θεϊκὴ σοφία του, τὴν ἀγάπη του πρὸς τὸν Θεό καί τὸν πλησίον, τὴν χάρι πού τὸν ἐστόλιζε καί τὸν στολίζει τώρα στὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.